

имъ още вчерашно горение. Нѣма да се впускамъ въ продължителното ни разговорание на по-тъмно, защото отъ само себе си се разбира, че нашето главно внимание бѣше обърнато все върху настоящата война, която никакъ не ни излизаше изъ умътъ, както и нейното ползно и вредително настроение, макаръ и злото да било блиско, ний си бѣхме хладнокръвно заняти въ лова на рибата, та неспомнахме да знаемъ ни за нищо, щото се вършеше около насъ, Най-послѣ уморени отъ многото трудъ и лутание, а и времето приближаваше за обѣдъ, се принудихме до колкото се веке палова риба, да се върнемъ; защото човѣческитѣ очи и много да хванжтъ, нѣматъ насита, за да се отморимъ, починемъ и понахранимъ. Съ мойтѣ другари, като се завърнахъ, отидохме въ училището, дѣто рѣшихъ азъ да сготва рибата по най-харний вкусъ, който да имъ угоди и отвори ницахъ за да се пие по много винце, което извършихъ споредъ желанието имъ, разбира се като опитенъ отъ нѣколко време по тая частъ отъ масторътъ си попъ Лазара, който се считаше за пръвъ балакчия (рибарь) въ селото. Подиръ прицисамъ сготвената риба, пасѣдохме наредъ около трапезата и почнахме да ядемъ и пиемъ, дѣто слѣдъ деннето всяки се разитиде кой у тѣхъ си, кой изъ селото.

Въ това време, когато весело, весело се расхождахъ изъ голѣмата навалица, която още не бѣше разлюляна и расклатена, като скласена нива отъ вѣтрѣтъ и бѣше още въ тихо състояние, отидохъ при Диня Петровъ Маника, който съ време бѣше взелъ прѣдпазителни мѣржи и бѣше тайно поржчалъ още сутренъта да скъсатъ и прѣсичатъ телеграфътъ на желѣзницата, (дѣто само едно нѣщо не може да се прѣдвиди отъ насъ глупавитѣ непатели още български глави, да бѣхъ се изгорили всичкитѣ мостове на желѣзницата, щото ний тукъ се показахме ужъ като нейни приятели които не ѝ направихме никакво зло, а пакъ тя насъ дѣто съсица и изгори, това ний сетиѣ разбрахме, когато испатихме; нѣ добръ е тоя урокъ, допшти ще сме опитни и будни, та дано не дадеше Богъ да страдаме за втори пжтъ); та се прѣсѣвли директитѣ съ телътъ заедно